Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS FÖRSTA DIREKTIV

av den 24 juli 1973

om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring

(73/239/EEG)

(EGT L 228 , 16.8.1973, s. 3)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets direktiv 76/580/EEG av den 29 juni 1976	L 189	13	13.7.1976
►**M2**	Rådets direktiv 84/641/EEG av den 10 december 1984	L 339	21	27.12.1984
►**M3**	Rådets direktiv 87/343/EEG av den 22 juni 1987	L 185	72	4.7.1987
►**M4**	Rådets direktiv 87/344/EEG av den 22 juni 1987	L 185	77	4.7.1987
►**M5**	Rådets andra Direktiv 88/357/EEG av den 22 juni 1988	L 172	1	4.7.1988
►**M6**	Rådets direktiv 90/618/EEG av den 8 november 1990	L 330	44	29.11.1990
►**M7**	Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992	L 228	1	11.8.1992
►**M8**	Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG av den 29 juni 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M9**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG av den 16 maj 2000	L 181	65	20.7.2000
►**M10**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/13/EG av den 5 mars 2002	L 77	17	20.3.2002
►**M11**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002	L 35	1	11.2.2003
►**M12**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/1/EG av den 9 mars 2005	L 79	9	24.3.2005
►**M13**	Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005	L 323	1	9.12.2005

Ändrat genom:

►**A1**	Anslutningsakten för Grekland	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Anslutningsakten för Spanien och Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(anpassad genom rådets beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG)	L 1	1	1.1.1995
►**A4**	Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen	L 236	33	23.9.2003

Anm.: I denna konsoliderade utgåva förekommer hänvisningar till den europeiska omräkningsenheten och/eller ecun. Från och med den 1 januari 1999 skall båda benämningarna förstås som hänvisningar till euron – rådets förordning (EEG) nr 3308/80 (EGT L 345, 20.12.1980, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 1103/97 (EGT L 162, 19.6.1997, s. 1).

▼B

RÅDETS FÖRSTA DIREKTIV

av den 24 juli 1973

om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring

(73/239/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 57.2 i detta,

med beaktande av Allmänna handlingsprogrammet ([1]) för upphävande av begränsningar av etableringsfriheten, särskilt avdelning IV C,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([3]), och

med beaktande av följande:

Enligt det ovan nämnda allmänna handlingsprogrammet är, såvitt gäller verksamhet med direkt försäkring, ett upphävande av begränsningar beträffande rätten till etablering av agenturer och filialer beroende av samordningen av de villkor som gäller för att starta och driva sådan rörelse. En sådan samordning skall i första hand genomföras för direkt försäkring annan än livförsäkring.

Det är viktigt att undanröja vissa skillnader mellan olika nationella tillsynsregler för att göra det lättare att starta och driva försäkringsverksamhet. För att nå detta mål och samtidigt tillförsäkra de försäkrade och tredje man i samtliga medlemsstater ett tillräckligt skydd bör särskilt de bestämmelser samordnas som avser finansiella krav på försäkringsföretagen.

Det är nödvändigt att indela riskerna i olika försäkringsklasser, främst för att bestämma vilka former av försäkringsverksamhet som omfattas av en obligatorisk auktorisation och storleken på den minsta garantifond som är fastställd för respektive försäkringsklass.

Ömsesidiga institut bör undantas från tillämpningen av detta direktiv, om de på grund av sin rättsliga ställning uppfyller skäliga villkor beträffande säkerhet och finansiella krav. Det är också önskvärt att i flera medlemsstater undanta vissa institut, vars verksamhet täcker endast en mycket begränsad sektor och som genom författning är begränsad till ett särskilt territorium eller till särskilda personer.

De olika nationella regelverken skiljer sig åt vad gäller föreskrifter om samtidigt bedriven verksamhet med sjukförsäkring, kredit- och borgensförsäkring, försäkring avseende regress mot tredje man samt rättsskyddsförsäkring eller om sådan verksamhet som bedrivs i förening med andra försäkringsklasser. Om sådana skillnader skulle finnas kvar även efter upphävandet av begränsningarna i etableringsrätten avseende annan försäkring än livförsäkring, skulle detta innebära att det fortfarande förelåg hinder mot etablering. Detta problem måste lösas inom en förhållandevis kort tidsperiod genom den fortsatta samordningen.

Det är nödvändigt att i varje medlemsstat utvidga tillsynen till att avse alla de försäkringsklasser som omfattas av detta direktiv. En sådan tillsyn är möjlig endast om det krävs auktorisation av behörig myndighet för att driva rörelse avseende dessa försäkringsklasser. Villkoren för att bevilja eller återkalla en sådan auktorisation måste därför fastställas. Ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation eller om återkallande av en auktorisation måste kunna göras till föremål för domstolsprövning.

([1]) EGT nr 2, 15.1.1962, s. 36/62.
([2]) EGT nr C 27, 28.3.1968, s. 15.
([3]) EGT nr 158, 18.7.1967, s. 1.

▼B

För s.k. transportförsäkring i klasserna 4, 5, 6, 7 och 12 under punkt A i bilagan samt för kreditförsäkring i klasserna 14 och 15 under punkt A i bilagan bör gälla mer flexibla regler på grund av de ständiga variationerna i villkoren för varu- och kredittransaktioner.

Inom gemenskapen utreds för närvarande möjligheterna att bestämma en gemensam metod för beräkning av de tekniska reserverna. Samordningen i denna fråga samt i frågor som rör kapitalplacering i olika tillgångsslag och värdering av tillgångar bör därför anstå till kommande direktiv.

För att skydda sig mot svängningar i verksamheten är det nödvändigt för försäkringsföretagen att ha, utöver tekniska reserver av tillräcklig storlek för att kunna uppfylla sina försäkringsåtaganden, en kompletterande reserv i form av en s.k. solvensmarginal som skall motsvaras av fria tillgångar. För att man skall kunna vara säker på att de krav som ställs på försäkringsföretagen är grundade på objektiva kriterier som tillförsäkrar företag av samma storlek likvärdiga konkurrensvillkor, bör solvensmarginalen stå i förhållande till verksamhetens totala omsättning och bestämmas med tillämpning av två säkerhetskriterier, varav det ena utgår från premier och det andra från försäkringsersättningar.

För att säkerställa att varje företag vid bildandet innehar tillräckliga resurser och att solvensmarginalen i den fortsatta verksamheten inte vid något tillfälle underskrider ett visst minimum bör krävas en minsta garantifond, vars storlek bestäms med hänsyn till riskernas storlek i varje försäkringsklass.

Det är nödvändigt att utforma bestämmelser för det fall att ett företags ekonomiska ställning medför att det har svårt att uppfylla sina försäkringsåtaganden.

De samordnade reglerna för att starta och driva direkt försäkringsrörelse inom gemenskapen skall i princip tillämpas på alla försäkringsföretag på marknaden och följaktligen också på agenturer och filialer till företag med huvudkontor utanför gemenskapen. Det bör emellertid finnas särskilda bestämmelser om tillsyn över sådana agenturer och filialer med hänsyn till att dessa företags tillgångar befinner sig utanför gemenskapen.

Det bör emellertid ges möjlighet till en uppmjukning av sådana särskilda bestämmelser utan att frångå principen att sådana agenturer och filialer inte skall behandlas förmånligare än företag inom gemenskapen.

Vissa övergångsbestämmelser behövs, främst för att små och medelstora företag, som redan driver verksamhet, skall kunna anpassa sig till de krav som medlemsstaterna måste införa enligt detta direktiv; dock skall artikel 53 i fördraget beaktas.

Det är viktigt att de samordnade reglerna tillämpas enhetligt, och att det därför skapas förutsättningar för ett nära samarbete mellan kommissionen och medlemsstaterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

Allmänna bestämmelser

▼M2

Artikel 1

1. Detta direktiv avser startande och drift av verksamhet som egenföretagare med direkt försäkring, inklusive tillhandahållande av räddningsservice enligt punkt 2, som bedrivs av företag etablerade inom en viss medlemsstat eller företag som vill etablera sig där.

2. Verksamhet med räddningsservice skall avse assistans för personer som råkar i svårigheter under resa, när de befinner sig utanför hemorten eller på annan plats än sin fasta bostad. Verksamheten skall bestå i att mot förskottsbetald premie tillhandahålla försäkringstagaren omedelbar

▼M2

hjälp i enlighet med ett avtal som täcker de svårigheter som försäkringstagaren utsätts för på grund av en oförutsedd händelse i de olika fall och under de olika omständigheter som anges i avtalet.

Hjälpen kan bestå av kontanta medel eller serviceförmåner. De senare kan också tillhandahållas med hjälp av försäkringsgivarens egen personal och utrustning.

Räddningsservice täcker inte fordonsservice, underhåll, uppföljningstjänster eller enbart angivande att assistans tillhandahålles i egenskap av mellanhand eller tillhandahållande av assistans i sådan egenskap.

3. Uppdelningen av verksamhet enligt denna artikel i klasser redovisas i bilagan.

▼B

Artikel 2

Detta direktiv gäller ej

1. följande slag av försäkring:

   a) Livförsäkring, dvs. försäkring som omfattar särskilt kapitalförsäkring för livsfall och/eller dödsfall, livförsäkring med återbetalning av erlagda premier, tontiner, försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående och försäkring som utfaller vid födelsen.

   b) Livräntor.

   c) Tilläggsförsäkring som meddelas av livförsäkringsföretag, dvs. försäkring mot personskada inklusive arbetsoförmåga, försäkring mot dödsfall på grund av olyckshändelse och försäkring mot invaliditet förorsakad av olyckshändelse eller sjukdom, i de fall dessa försäkringar tecknas som tillägg till livförsäkring.

   d) Försäkring som ingår som en del av ett lagfäst socialförsäkringssystem.

   e) Det slags permanent, inte uppsägningsbar sjukförsäkring som finns i Irland och i Storbritannien (permanent health insurance).

2. följande former av verksamhet:

   a) Verksamhet avseende ”capital redemption” såsom denna definieras i enskilda medlemsstaters lagstiftning.

   b) Verksamhet som utövas av ömsesidiga understödsinstitut där förmånerna varierar med tillgången på medel, medan bidragen från medlemmarna utgörs av ett fast belopp.

   c) Verksamhet som utövas av sammanslutningar som inte är juridiska personer och vars ändamål är att tillhandahålla medlemmarna ömsesidig försäkring utan betalning av premier eller upprättande av tekniska reserver.

▼M3

   d) I avvaktan på ytterligare samordning, exportkreditförsäkring för statens räkning eller med statlig garanti eller med staten som försäkringsgivare.

▼M2

3. räddningsservice där ansvaret är begränsat till följande tjänster i händelse av vanligen förekommande olyckor eller maskinhaverier med vägfordon inom den medlemsstat där försäkringsgivaren är verksam:

   — Maskinskadeservice på platsen, som i de flesta fall utförs av försäkringsgivaren med hjälp av egen personal och utrustning

   — bortforsling av fordon till närmaste eller lämpligaste ställe där reparation kan utföras och eventuell samtidig transport, normalt med samma färdmedel, av förare och passagerare till närmaste plats från vilken de kan fortsätta sin resa på annat sätt,

   — transport av fordonet, om bestämmelser beträffande sådan transport utfärdats av den medlemsstat där försäkringsgivaren är verksam, eventuellt tillsammans med förare och passagerare, till deras hem eller till platsen för deras avresa eller till det ursprung-

▼M2

liga resmålet inom samma medlemsstat, såvida inte sådana tjänster utförs av ett företag för vilket bestämmelserna i detta direktiv gäller.

I de fall som avses i de första två strecksatserna skall villkoret att olyckan eller maskinhaveriet måste ha inträffat inom den medlemsstat där försäkringsgivaren är verksam

a) inte gälla i fall där försäkringsgivaren är en organisation i vilken förmånstagaren är medlem, och där maskinskadeservice eller bort-transport av fordonet tillhandahålls av en liknande organisation i respektive land inom ramen för ett ömsesidigt avtal, mot företeende enbart av ett medlemskort och utan att någon tilläggspremie betalas,

b) inte hindra tillhandahållande av sådan assistans på Irland och i Förenade kungariket av en och samma organisation verksam i båda dessa länder.

Under de omständigheter som nämnts i tredje strecksatsens och när olyckan eller maskinhaveriet inträffat på Irland eller, när det gäller Förenade kungariket, på Nordirland, får fordonet, eventuellt tillsammans med förare och passagerare, transporteras till dessa personers hem, plats för avresan eller ursprungliga resmål inom ettdera av dessa territorier.

Direktivet gäller dessutom inte räddningstjänster som utförs i händelse av en olycka eller ett maskinhaveri med ett vägfordon, som inträffat utanför Luxemburg, och där tjänsterna består i att transportera fordonet, eventuellt tillsammans med förare och passagerare, till deras hem, och där dessa tjänster utförs av automobilklubben i Luxemburg.

Företag för vilka detta direktiv gäller får bedriva sådan verksamhet som nämnts i denna punkt, endast om de beviljats auktorisation för klass 18 i punkt A i bilagan, utan att detta inverkar på giltigheten av punkt C i samma bilaga. I sådant fall skall detta direktiv gälla för sådan verksamhet.

▼B

Artikel 3

▼M10

1. Detta direktiv gäller inte ömsesidiga institut som uppfyller samtliga nedanstående villkor:

a) Stadgarna skall innehålla bestämmelser som medger uttag av extra bidrag eller minskning av förmånerna.

b) Verksamheten får inte omfatta ansvarsförsäkring, såvida inte dessa utgör underordnad försäkring i den mening som avses i punkt C i bilagan, eller kredit- och borgensförsäkring.

c) Den årliga premieinkomsten från de verksamhetsgrenar som omfattas av detta direktiv får inte överstiga 5 000 000 euro.

d) Minst hälften av premieinkomsten från de verksamhetsgrenar som omfattas av detta direktiv måste komma från personer som är medlemmar i det ömsesidiga institutet.

Detta direktiv skall inte gälla företag som uppfyller samtliga följande villkor, nämligen

— företaget bedriver inte någon verksamhet som omfattas av detta direktiv annat än sådan som anges i klass 18 i punkt A i bilagan,

— verksamheten bedrivs endast lokalt och består endast av tillhandahållande av naturaförmåner, och

— den totala årliga intäkten av räddningstjänster till personer som råkat i svårigheter överstiger inte 200 000 euro.

Denna artikel skall dock inte förhindra ömsesidiga försäkringsföretag från att ansöka om att få eller fortsätta att ha licens enligt detta direktiv.

▼B

2. Vidare skall detta direktiv inte gälla ömsesidiga institut som med andra institut av samma karaktär har ingått avtal, som omfattar full återförsäkring av ingångna försäkringsavtal eller som innebär att det övertagande företaget inträder i det överlåtande företagets förpliktelser enligt försäkringsavtalen.

I sådant fall skall det övertagande företaget omfattas av bestämmelserna i detta direktiv.

Artikel 4

Detta direktiv gäller inte nedanstående institut, såvida inte deras stadgar eller tillämplig författning ändras med avseende på deras behörighet:

a) *I Tyskland*

Följande offentligrättsliga institut med monopolställning (”Monopolanstalten”):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe,
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München,
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München,
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig,
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg,
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt,
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel,
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen,
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold,
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden,
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg,
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich,
13. Feuersozietät Berlin, Berlin,
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Den territoriella behörigheten skall emellertid inte anses ändrad genom ett samgående mellan institut som nu nämnts och som innebär att det nya institutet övertar den territoriella behörigheten hos de sammanslagna instituten; inte heller skall behörigheten avseende försäkringsklasser anses ändrad genom att något av dessa institut avseende samma territorium övertar en eller flera försäkringsklasser från något av de övriga instituten.

Följande halvstatliga institut:

1. Postbeamtenkrankenkasse,
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten.

b) *I Frankrike*

Följande institut:

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes,
2. Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or,
3. Caisse départementale des incendiés de la Marne,
4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse,
5. Caisse départementale des incendiés de la Somme,
6. Caisse départementale grêle du Gers,
7. Caisse départementale grêle de l'Hérault.

c) *I Irland*

Voluntary Health Insurance Board.

d) *I Italien*

Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass).

▼B

e) *I Storbritannien*

The Crown Agents.

▼M2

f) *I Danmark*

Falcks Redningskorps A/S, Köpenhamn.

▼A2

g) *I Spanien*

Följande institutioner:

1. Comisaría de Seguro Obligatorio de Viajeros,
2. Consorcio de Compensación de Seguros,
3. Fondo Nacional de Garantía de Riesgos de la Circulación.

▼B

Artikel 5

I detta direktiv avses med

▼M1

a) *beräkningsenhet:* den europeiska beräkningsenheten så som definierad i kommissionens beslut 3289/75/EKSG ([1]); varje gång hänvisning görs i detta direktiv till beräkningsenheten, skall värdet i den nationella valutan från och med den 31 december varje år vara det värde som gällde sista dagen i närmast föregående oktober månad för vilken dag värden för europeiska beräkningsenheter finns noterade i samtliga valutor inom gemenskapen,

▼B

b) *valutamatchande tillgångar:* sådana tillgångar, som motsvarar försäkringsåtaganden uttryckta i viss valuta, och som är uttryckta eller realiserbara i samma valuta,

c) *tillgångarnas lokalisering:* förekomsten av tillgångar i form av lös eller fast egendom i en medlemsstat, dock utan något krav på deposition av lös egendom eller åtgärder som innebär en inskränkning avseende fast egendom som t.ex. inteckning. Tillgångar som utgörs av fordringar skall anses belägna i den medlemsstat där de skall infrias,

▼M5

d) *stora risker:*

i) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 4, 5, 6, 7, 11 och 12 i punkt A i bilagan;

ii) sådana risker som anges under försäkringsklasserna 14 och 15 i punkt A i bilagan, i fall då försäkringstagaren yrkesmässigt bedriver industriell eller kommersiell verksamhet eller är verksam i något av de fria yrkena, och riskerna avser sådan verksamhet;

iii) ►M6 sådana risker som anges under försäkringsklasserna 3, 8, 9, 10, 13 och 16 i punkt A i bilagan ◄, såvida försäkringstagaren överskrider gränserna för åtminstone två av följande tre kriterier:

första stadiet: till och med den 31 december 1992:

— balansomslutning: 12,4 miljoner ecu,

— nettoomsättning: 24 miljoner ecu,

— genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 500;

andra stadiet: från och med den 1 januari 1993:

— balansomslutning: 6,2 miljoner ecu

— nettoomsättning: 12,8 miljoner ecu,

— genomsnittligt antal anställda under räkenskapsåret: 250.

([1]) EGT nr L 327, 19.12.1975, s. 4.

▼M5

För det fall försäkringstagaren tillhör en företagsgrupp för vilken upprättas sammanställd redovisning enligt direktiv 83/349/EEG ([1]) skall den sammanställda redovisningen ligga till grund för tillämpning av ovan nämnda kriterier.

Varje medlemsstat får till den ovan under iii) beskrivna riskkategorin hänföra sådana risker som försäkras av yrkessammanslutningar, samriskföretag (”joint ventures”) eller tillfälliga sammanslutningar.

▼B

AVDELNING II

Regler avseende företag med huvudkontor inom gemenskapen

Avsnitt A: Villkor för etablering

▼M7

Artikel 6

Auktorisation av behörig myndighet skall föreskrivas för direkt försäkringsverksamhet.

En ansökan om sådan auktorisation skall göras hos den behöriga myndigheten i hemlandet av

a) varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom denna stats territorium,

b) varje företag som, efter att ha beviljats sådan auktorisation som avses i första stycket, utvidgar sin verksamhet till en hel försäkringsklass eller till andra försäkringsklasser.

Artikel 7

1. En auktorisation skall vara gällande inom hela gemenskapen. Den skall ge företaget rätt att bedriva verksamhet där med stöd antingen av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster.

2. En auktorisation skall beviljas för en viss försäkringsklass. Den skall omfatta hela försäkringsklassen, såvida inte den sökande önskar försäkra endast en del av de risker som hänför sig till försäkringsklassen enligt punkt A i bilagan.

Dock skall följande gälla:

a) Medlemsstaterna får bevilja auktorisation för de grupper av försäkringsklasser som anges i punkt B i bilagan och förse dem med däri angivna beteckningar.

b) En auktorisation som beviljas för en viss försäkringsklass eller grupp av försäkringsklasser skall även gälla för underordnade risker som tillhör en annan försäkringsklass, om villkoren i punkt C i bilagan är uppfyllda.

Artikel 8

1. Hemlandet skall föreskriva att försäkringsföretag som ansöker om auktorisation skall

a) anta någon av följande företagsformer:

— Belgien: ”société anonyme —naamloze vennootschap” — , ”société en commandite par actions —commanditaire vennootschap op aandelen” — , ”association d'assurance mutuelle — onderlinge verzikeringsverenigung” — , ”société coopérative — cooperatieve vennootschap”,

— Danmark: ”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”,

([1]) EGT nr L 193, 18.7.1983, s. 1.

▼A3

— Finland: ”keskinäinen vakuutusyhtiö —ömsesidigt försäkringsbolag” — , ”vakuutusosakeyhtiö —försäkringsaktiebolag” — , ”vakuutusyhdistys —försäkringsförening”,

▼M7

— Frankrike: ”société anonyme”, société d'assurance mutuelle, ”institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, ”institution de prévoyance régie par le code rural”, ”mutuelles régies par le code de la mutualité”,

— Grekland: ”annumh etaira”, ”allhlasjalistikV sunetairismV”,

— Irland: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”,

— Italien: ”società per azioni”, ”società cooperativa”, ”mutua di assicurazione”,

— Luxemburg: ”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d'assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Nederländerna: ”naamloze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Portugal: ”sociedade anónima”, ”mútua de seguros”,

— Spanien:”sociedad anónima”, ”sociedad mutua”, ”sociedad cooperativa”,

— Storbritannien: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societies registered under the Friendly Societies Acts”, de försäkringsgivare som uppträder under beteckningen ”Lloyd's”,

▼A3

— Sverige: ”försäkringsaktiebolag”, ”ömsesidiga försäkringsbolag”, ”understödsföreningar”,

▼M7

— Tyskland: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”Öffentlichrechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

▼A3

— Österrike: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”,

▼A4

— Tjeckien: ”*akciová společnost*”, ”*družstvo*”,

— Estland:”*aktsiaselts*”,

— Cypern:”*Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο*”,

— Lettland: ”*apdrošināšanas akciju sabiedrība*”, ”*savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība*”,

— Litauen: ”*akcinės bendrovės*”, ”*uždarosios akcinės bendrovės*”,

— Ungern: ”*biztosító részvénytársaság*”, ”*biztosító szövetkezet*”, ”*biztosító egyesület*”, ”*külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe*”,

— Malta:”*kumpanija pubblika*”, ”*kumpanija privata*”, ”*fergħa*”, ”*Korp ta' l-Assikurazzjoni Rikonnoxxut*”,

— Polen: ”*spółka akcyjna*”, ”*towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych*”,

— Slovenien: ”*delniška družba*”, ”*družba za vzajemno zavarovanje*”,

— Slovakien:”*akciová spoločnosť*”.

▼M7

Ett försäkringsföretag får även anta företagsformen Europabolag (SE) när denna har införts.

▼M7

Vidare får medlemsstaterna, i förekommande fall, etablera företag inom ramen för gällande offentligrättslig lagstiftning, förutsatt att ändamålet för sådan verksamhet är försäkringsrörelse på samma villkor som gäller för privaträttsligt verksamma företag.

b) begränsa sin verksamhet till försäkringsområdet och sådan verksamhet som är direkt anknuten till detta område med uteslutande av all annan affärsverksamhet,

c) förete en verksamhetsplan enligt artikel 9,

d) inneha den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 17.2,

e) faktiskt ledas av personer med gott anseende och med lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer eller lämplig yrkesmässig erfarenhet,

▼M9

f) meddela namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som utses i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som skall täckas klassificeras i klass 10 under punkt A i bilagan, utom fraktförares ansvar.

▼M8

Om det dessutom finns nära förbindelser mellan försäkringsföretaget och andra fysiska eller juridiska personer skall de behöriga myndigheterna endast bevilja auktorisation om dessa förbindelser inte hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna skall också vägra tillstånd om lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser i ett tredje land, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer till vilka företaget har nära förbindelser, eller svårigheter vid tillämpningen av dessa bestämmelser, hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna skall kräva att försäkringsföretagen förser dem med erforderliga uppgifter för att de fortlöpande skall kunna övervaka att bestämmelserna i denna punkt efterlevs.

1a. Medlemsstaterna skall kräva att försäkringsföretagens huvudkontor skall vara belägna i samma medlemsstat som deras stadgeenliga säte.

▼M7

2. Ett företag, som ansöker om auktorisation att utvidga sin verksamhet till andra försäkringsklasser eller att utvidga en auktorisation som endast täcker vissa risker inom en försäkringsklass, skall förete en verksamhetsplan enligt artikel 9.

Företaget skall dessutom kunna visa att det har den solvensmarginal som föreskrivs i artikel 16 och att det innehar den större minsta garantifond som kan krävas enligt artikel 17.2 för sådana försäkringsklasser som auktorisationen utvidgats till att omfatta.

3. Detta direktiv hindrar inte medlemsstaterna från att upprätthålla eller införa lagar och andra författningar som föreskriver godkännande av stiftelseurkund och bolagsordning samt att alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn skall företes.

Medlemsstaterna får dock inte anta bestämmelser med krav på förhandsgodkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer eller andra tryckta handlingar som företaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagarna.

Medlemsstaterna får inte upprätthålla eller införa krav på förhandsanmälan eller förhandsgodkännande av föreslagna premiehöjningar, utom då detta ingår som en del i allmänna priskontrollsystem.

Detta direktiv hindrar inte medlemsstaterna från att kräva att företag, som söker eller har beviljats auktorisation för klass 18 i punkt A i bilagan, skall genomgå kontroller beträffande sina direkta och indirekta resurser i fråga om personal och utrustning som bl.a. omfattar den medicinska personalens kvalifikationer och kvaliteten på den utrustning som dessa företag förfogar över för att utföra de åtaganden som sammanhänger med försäkringsklassen.

▼M7

4. Ovannämnda bestämmelser får inte innebära att en ansökan om auktorisation skall behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Artikel 9

Den verksamhetsplan som avses i artikel 8.1 c skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) de slag av risker som företaget avser att försäkra,

b) grundprinciperna för återförsäkring,

c) sammansättningen av minsta garantifonden,

d) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel och, om de risker som skall försäkras tillhör försäkringsklass 18 i punkt A i bilagan, de resurser som står till företagets förfogande för tillhandahållande av den utlovade assistansen,

samt, därutöver, beträffande de tre första räkenskapsåren om

e) uppskattade kostnader för administrationen, med undantag av kostnaderna för dess uppbyggnad, och i synnerhet löpande allmänna omkostnader och provisioner,

f) uppskattade premier eller bidrag samt kostnader för försäkringsersättningar,

g) en prognos för balansräkningen,

h) uppskattade finansiella medel avsedda att täcka försäkringsförpliktelser och solvensmarginal.

Artikel 10

1. Ett försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium skall underrätta hemlandets behöriga myndigheter därom.

2. Medlemsstaterna skall föreskriva skyldighet för varje försäkringsföretag som önskar etablera en filial i en annan medlemsstats territorium till underrättelse enligt punkt 1 samt att lämna uppgifter om följande:

a) Den medlemsstat inom vars territorium etableringen avses ske.

b) En verksamhetsplan som bl.a. anger filialens tilltänkta affärsverksamhet och organisationsstruktur.

c) Den adress i filialstaten där handlingar skall finnas tillgängliga och till vilken handlingar kan sändas och som också skall vara den adress till vilken samtliga meddelanden till det befullmäktigade ombudet skall sändas.

d) Namn på filialens befullmäktigade ombud som skall ha tillräckliga befogenheter för att ingå rättshandlingar som binder företaget i förhållande till tredje part och för att företräda det inför myndigheter och domstolar i filialstaten. Vad gäller Lloyd's får i händelse av tvist i filialstaten på grund av ingångna förpliktelser de försäkrade inte behandlas mindre gynnsamt än om tvisten hade förts mot företag av sedvanligt slag. Ombudet skall därför ha sådana befogenheter att talan skall kunna väckas mot honom och att han skall kunna ingå bindande rättshandlingar för försäkringsgivarna i Lloyd's.

Om företaget avser att dess filial skall försäkra risker i klass 10 i punkt A i bilagan, exklusive fraktförares ansvar, skall det avge en försäkran om att det har blivit medlem av filialstatens nationella byrå och nationella garantifond.

3. I andra fall än då de behöriga myndigheterna i hemlandet har anledning att ifrågasätta försäkringsföretagets anseende, administrativa struktur eller finansiella situation eller hyser tvivel om företagsledarnas eller det befullmäktigade ombudets personliga lämplighet och yrkesmässiga kvalifikationer och erfarenheter i samband med den planerade verksamheten, skall de inom tre månader från mottagandet av underrättelse enligt punkt 2 översända den erhållna informationen till filialstatens behöriga myndighet och underrätta det berörda företaget om detta.

▼M7

De behöriga myndigheterna i hemlandet skall även intyga att försäkringsföretaget har en minsta solvensmarginal, beräknad enligt artikel 16 och 17.

I fall då de behöriga myndigheterna i hemlandet vägrar att sända den i punkt 2 omnämnda informationen till de behöriga myndigheterna i filialstaten skall skälen härför lämnas till det berörda företaget inom tre månader från det att fullständig information föreligger. En vägran eller underlåtenhet att överlämna information skall kunna bli föremål för domstolsprövning i hemlandet.

4. Innan ett försäkringsföretags filial inleder sin verksamhet skall de behöriga myndigheterna i filialstaten inom två månader från det att de mottagit underrättelse enligt punkt 3 i tillämpliga fall underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om de villkor som, med hänsyn till det allmänna bästa, gäller för verksamhet i filialstaten.

5. Efter underrättelse från de behöriga myndigheterna i filialstaten eller, sedan den frist som avses i punkt 4 löpt ut utan att någon underrättelse mottagits, får filialen etableras och inleda sin verksamhet.

6. Om förändring sker i något av de avseenden som uppgivits enligt punkt 2 b - 2 d skall försäkringsföretaget lämna skriftligt besked till de behöriga myndigheterna i hemlandet och i filialstaten minst en månad innan ändringen företas så att de behöriga myndigheterna i hemlandet och i filialstaten kan fullgöra sina uppgifter enligt punkt 3 och 4.

▼B

Artikel 12

Varje beslut om avslag på en ansökan om auktorisation skall åtföljas av en närmare motivering och ges företaget till känna.

Varje medlemsstat skall se till att ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation kan göras till föremål för prövning av domstol.

Sådan rätt till domstolsprövning skall även finnas i de fall där behöriga myndigheter inte behandlat en ansökan om auktorisation inom sex månader från den dag ansökan mottogs.

▼M11

Artikel 12a

▼M13

1. Samråd med behöriga myndigheter i den andra berörda medlemsstaten skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett skadeförsäkringsföretag som

a) är dotterföretag till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller

b) är dotterföretag till moderföretaget till ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat, eller

c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett försäkrings- eller återförsäkringsföretag som är auktoriserat i en annan medlemsstat.

2. Samråd med den behöriga myndighet som ansvarar för tillsynen över kreditinstitut eller värdepappersföretag skall genomföras innan auktorisation beviljas för ett skadeförsäkringsföretag som

a) är dotterföretag till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller

b) är dotterföretag till moderföretaget till ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen, eller

▼M13

c) står under ägarkontroll av samma fysiska eller juridiska personer som har ägarkontrollen över ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som är auktoriserat i gemenskapen.

▼M11

3. De relevanta behöriga myndigheter som avses i punkterna 1 och 2 skall samråda med varandra särskilt när de bedömer aktieägarnas lämplighet och det goda anseendet och erfarenheten hos chefer som ingår i ledningen för en annan enhet i samma grupp. De skall till varandra överlämna alla de uppgifter om aktieägarnas lämplighet och ledningens goda anseende och erfarenhet som är relevanta för övriga berörda behöriga myndigheter när det gäller att bevilja auktorisation samt fortlöpande bedöma efterlevnaden av uppställda verksamhetsvillkor.

▼B

Avsnitt B: Villkor för rörelsen

▼M7

Artikel 13

1. Hemlandet är ensamt ansvarigt för den finansiella tillsynen över försäkringsföretagen, även i fråga om den del av deras verksamhet som de utövar via filialer eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster.

2. I den finansiella tillsynen skall ingå kontroll av försäkringsföretagets hela verksamhet, av dess solvens, bildandet av tekniska avsättningar och de tillgångar som täcker dessa enligt de regler som hemlandet fastställt, eller den praxis som hemlandet följer med iakttagande av bestämmelser som antagits på gemenskapsnivå.

Om företaget i fråga har auktorisation att försäkra risker som förts till försäkringsklass 18 i punkt A i bilagan skall tillsynen utvidgas till att gälla kontroll av de resurser i tekniskt avseende som företaget förfogar över för att kunna utföra den assistans som det har åtagit sig att lämna, om hemlandets lagstiftning föreskriver kontroll av sådana resurser.

▼M13

Försäkringsföretagets hemmedlemsstat skall inte vägra att godkänna ett återförsäkringsavtal som företaget ingått med ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/68/EG av den 16 november 2005 om återförsäkring ([1]) eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med detta direktiv eller Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/83/EG av den 5 november 2002 om livförsäkring ([2]) av skäl som är direkt relaterade till återförsäkrings- eller försäkringsföretagets ekonomiska stabilitet.

▼M7

3. De behöriga myndigheterna i hemlandet skall kräva att varje försäkringsföretag skall ha sunda metoder för administration och bokföring och adekvata rutiner för intern kontroll.

Artikel 14

Om ett försäkringsföretag som är auktoriserat i en medlemsstat utövar verksamhet genom filial i en annan medlemsstat skall filialstaten ge de behöriga myndigheterna i hemlandet tillstånd att, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i filialstaten, själva eller genom därför utsedda ombud på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över företaget. Myndigheterna i filialstaten får medverka i denna kontroll.

Artikel 15

1. Hemlandet skall föreskriva att varje försäkringsföretag gör tillräckliga tekniska avsättningar för hela verksamheten.

([1]) EUT L 323, 9.12.2005, s. 1.
([2]) EGT L 345, 19.12.2002, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG (EGT L 79, 24.3.2005, s. 9).

▼**M7**

Storleken av dessa avsättningar skall bestämmas enligt de regler som fastställs i direktiv 91/674/EEG.

▼**M13**

2. Hemmedlemsstaten skall kräva att återförsäkringsföretag har tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna och den utjämningsreserv som avses i artikel 15 a i detta direktiv genom att matcha tillgångar i enlighet med artikel 6 i direktiv 88/357/EEG. Med tanke på risksituationen inom gemenskapen, måste dessa tillgångar placeras inom gemenskapen. Medlemsstaterna får inte kräva att försäkringsföretagen placerar sina tillgångar i någon viss medlemsstat. Hemmedlemsstaten kan emellertid medge lättnader beträffande tillgångarnas placering.

3. Medlemsstaterna får inte införa eller behålla något system med bruttoreserver som kräver att tillgångar ställs som säkerhet för att täcka återförsäkrarens avsättningar för ej intjänade premier och oreglerade skador i de fall då återförsäkraren är ett återförsäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med direktiv 2005/68/EG eller ett försäkringsföretag som är auktoriserat i enlighet med det här direktivet eller direktiv 2002/83/EG.

Om en hemmedlemsstat tillåter att tekniska avsättningar motsvaras av fordringar på en återförsäkrare som varken är ett återförsäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med direktiv 2005/68/EG eller ett försäkringsföretag som auktoriserats i enlighet med det här direktivet eller direktiv 2002/83/EG, skall den fastställa villkoren för att acceptera sådana fordringar.

Artikel 15a

1. Medlemsstaterna skall föreskriva att varje försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier som meddelar försäkringar inom klass 14 i punkt A i bilagan (i fortsättningen kallat ”kreditförsäkring”) skall upprätta en utjämningsreserv med ändamål att täcka tekniska underskott eller en skadekvot som överstiger genomsnittet och som uppstår i denna försäkringsklass under ett räkenskapsår.

2. Utjämningsreserven skall beräknas enligt regler som hemlandet fastställt och som överensstämmer med någon av de fyra metoder som anges i punkt D i bilagan, vilka skall anses inbördes likvärdiga.

3. Utjämningsreserven får inte, till den del den beräknats enligt metoderna i punkt D i bilagan, ingå i solvensmarginalen.

4. Medlemsstaterna får befria försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier från skyldigheten att upprätthålla en utjämningsreserv avseende kreditförsäkring, om premierna eller bidragen för kreditförsäkring inte uppgår till fyra procent av de totala premierna eller bidragen och inte heller uppgår till 2 500 000 ecu.

▼**M10**

Artikel 16

1. Varje medlemsstat skall föreskriva att alla försäkringsföretag som har sitt huvudkontor inom dess territorium vid varje tidpunkt skall ha en tillräcklig disponibel solvensmarginal i förhållande till sin samlade verksamhet, som åtminstone motsvaras av kraven i detta direktiv.

2. Den disponibla solvensmarginalen skall motsvaras av tillgångar i försäkringsföretaget som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden, inklusive följande:

a) Det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt försäkringsföretag, det faktiska garantikapitalet med tillägg för eventuella medlemskonton, förutsatt att samtliga följande kriterier uppfylls:

   i) I stiftelseurkund och stadgar skall föreskrivas att betalningar från dessa konton till medlemmar endast får ske i den utsträckning detta inte medför att den disponibla solvensmarginalen understiger den föreskrivna nivån eller, efter det att företaget har upplösts, om samtliga andra skulder i företaget har lösts.

▼M10

ii) I stiftelseurkund och stadgar skall föreskrivas att, om sådana betalningar som avses i led i sker av annan anledning än att ett enskilt medlemskap skall upphöra, de behöriga myndigheterna skall underrättas minst en månad i förväg och under denna period kunna förbjuda utbetalningen.

iii) De berörda bestämmelserna i stiftelseurkund och stadgar får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot ändringen, vilket dock inte påverkar tillämpningen av de kriterier som anges i leden i och ii.

▼M13

b) Reserver (lagstadgade och fria reserver) som varken motsvarar ingångna försäkringsförpliktelser eller klassificeras som utjämningsreserver.

▼M10

c) Vinsten eller förlusten efter avdrag för utdelning.

Den disponibla solvensmarginalen skall minskas med beloppet för de egna aktier som försäkringsföretaget innehar direkt.

För försäkringsföretag som tillämpar diskontering eller nedsättning av sina försäkringstekniska avsättningar för oreglerade skador för att ta hänsyn till avkastning på placeringar, såsom tillåts genom artikel 60.1 g i rådets direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag ([1]), skall den disponibla solvensmarginalen minskas med skillnaden mellan odiskonterade försäkringstekniska avsättningar eller försäkringstekniska avsättningar före nedsättning (enligt uppgift i noterna till redovisningen) och diskonterade avsättningar eller försäkringstekniska avsättningar efter nedsättning. Denna justering skall göras för alla risker som anges i punkt A i bilagan med undantag av de risker som anges för försäkringsklasserna 1 och 2. För andra försäkringsklasser än 1 och 2 behöver ingen justering göras för diskontering av annuiteter som ingår i de försäkringstekniska avsättningarna.

▼M13

Från den disponibla solvensmarginalen skall även följande avdrag göras:

a) Ägarintressen som försäkringsföretaget har i

— försäkringsföretag i den mening som avses i artikel 6 i det här direktivet, artikel 4 i 2002/83/EG eller artikel 1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/78/EG,

— återförsäkringsföretag i den mening som avses i artikel 3 i direktiv 2005/68/EG eller återförsäkringsföretag i tredjeland i den mening som avses i artikel 1.1 i direktiv 98/78/EG,

— försäkringsholdingbolag i den mening som avses i artikel 1 i i direktiv 98/78/EG,

— kreditinstitut och finansiella institut i den mening som avses i artiklarna 1.1 och 1.5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/12/EG, och

— värdepappersföretag och finansiella institut i den mening som avses i artikel 1.2 i rådets direktiv 93/22/EEG och i artikel 2.4 och 2.7 i rådets direktiv 93/6/EEG.

▼M11

b) Var och en av följande poster som ett försäkringsföretag innehar i de enheter som definierats i a i vilka det har ägarintresse:

— De instrument som avses i punkt 3.

— De instrument som avses i artikel 18.3 i direktiv 79/267/EEG.

— Fordringar med efterställd rätt till betalning och sådana instrument som avses i artikel 35 och artikel 36.3 i direktiv 2000/12/EG.

Om aktier i ett annat kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiellt institut, försäkringsföretag, återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag innehas tillfälligt i syfte att ge finansiellt bistånd för att

([1]) EGT L 374, 31.12.1991, s. 7.

▼M11

rekonstruera och rädda denna enhet, får den behöriga myndigheten bevilja undantag från bestämmelserna om avdrag enligt a och b i fjärde stycket.

Som ett alternativ till avdrag av de poster enligt a och b i fjärde stycket som försäkringsföretag innehar i kreditinstitut, värdepappersföretag och finansiella institut, får medlemsstaterna tillåta att deras försäkringsföretag också tillämpar metoderna 1, 2 eller 3 i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/87/EG av den 16 december 2002 om extra tillsyn över kreditinstitut, försäkringsföretag och värdepappersföretag i ett finansiellt konglomerat ([1]). Metod 1 (metod baserad på sammanställd redovisning) skall tillämpas endast om den behöriga myndigheten är säker på graden av samordnad förvaltning och intern kontroll avseende de enheter som skall inbegripas i tillämpningsområdet för sammanställningen. Den valda metoden skall tillämpas konsekvent över tiden.

För beräkningen av solvensmarginalen enligt detta direktiv får medlemsstaterna föreskriva att försäkringsföretag som är föremål för extra tillsyn enligt direktiv 98/78/EG eller direktiv 2002/87/EG inte behöver dra ifrån poster enligt a och b i fjärde stycket i de kreditinstitut, värdepappersföretag, finansiella institut, försäkrings- eller återförsäkringsföretag eller försäkringsholdingbolag som ingår i den extra tillsynen.

Med det avdrag av ägarintresse som anges i detta stycke menas här ägarintresse i den mening som avses i artikel 1 f i direktiv 98/78/EG.

▼M10

3. Den disponibla solvensmarginalen får också utgöras av följande:

a) Kumulativt preferensaktiekapital och förlagslånekapital upp till högst 50 % av den lägsta av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen, varav högst 25 % får bestå av förlagslån eller kumulativa preferensaktier med fast löptid, förutsatt att det finns bindande avtal om att förlagslåne- eller preferensaktiekapitalet, i händelse av att försäkringsföretaget går i konkurs eller likvidation, skall ha prioritet efter alla övriga borgenärers fordringar och inte får betalas ut förrän alla andra vid tillfället utestående skulder har lösts.

   För förlagslånekapital gäller dessutom följande villkor:

   i) Endast helt inbetalda medel får beaktas.

   ii) För lån med fast löptid skall den ursprungliga löptiden vara minst fem år. Senast ett år före förfallodatum skall försäkringsföretaget till de behöriga myndigheterna för godkännande lämna en plan för hur den disponibla solvensmarginalen skall kunna behållas på, eller ökas till, den föreskrivna nivån då lånet löper ut, såvida inte den andel av den disponibla solvensmarginalen som motsvaras av lånet gradvis har minskat under minst de senaste fem åren före förfallodagen. De behöriga myndigheterna får tillåta förtidsinlösen av sådana lån, om försäkringsföretaget ansöker om detta och förutsatt att dess disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

   iii) Lån utan fast löptid måste ha minst fem års uppsägningstid, med undantag av de fall då de inte längre kan anses ingå i den disponibla solvensmarginalen eller då ett förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna särskilt krävs för förtidsinlösen. I det senare fallet skall försäkringsföretaget underrätta de behöriga myndigheterna senast sex månader före det datum då det avser att göra förtidsinlösen, och företaget skall därvid ange den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen, såväl före som efter återbetalningen. De behöriga myndigheterna får endast godkänna återbetalningen om försäkringsföretagets disponibla solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

([1]) EUT L 35, 11.2.2003.

▼M10

iv) I låneavtalet får inte ingå någon klausul om att skulden, under vissa särskilt angivna omständigheter utöver avveckling av försäkringsföretaget, skall förfalla till betalning före de avtalade förfallodagarna.

v) Låneavtalet får ändras endast om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot den föreslagna ändringen.

b) Värdepapper utan fast löptid samt andra instrument, inbegripet andra kumulativa preferensaktier än sådana som avses i led a, upp till 50 % av den lägsta av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen för det sammanlagda beloppet av de värdepapper och förlagslån som avses i a, om de uppfyller följande villkor:

i) De får inte återbetalas på innehavarens initiativ eller utan den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

ii) Utställandeavtalet skall ge försäkringsföretaget möjlighet att uppskjuta räntebetalningar.

iii) Långivarens fordran på försäkringsföretaget skall i sin helhet ha förmånsrätt efter samtliga prioriterade borgenärers fordringar.

iv) Handlingarna som utfärdas vid utställandet av värdepapperen måste innehålla bestämmelser om att lånekapital och obetalda räntor får användas till förlusttäckning varigenom försäkringsföretaget får möjlighet att fortsätta sin verksamhet.

v) Endast helt inbetalda belopp får beaktas.

4. På försäkringsföretagets ansökan med åtföljande bevis hos den behöriga myndigheten i hemlandet och med dennas godkännande får den disponibla solvensmarginalen också utgöras av:

a) Hälften av ännu ej inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen uppgår till 25 % av nämnda kapital, med upp till 50 % av den lägsta av den disponibla solvensmarginalen och den föreskrivna solvensmarginalen.

b) Fordran som ett ömsesidigt eller liknande försäkringsföretag med variabla bidrag kan ha på sina medlemmar i form av begärda extra bidrag inom ett visst verksamhetsår, med ett belopp som uppgår till högst hälften av skillnaden mellan bidrag som maximalt kan uttaxeras och faktiskt infordrade bidrag, varvid sådana extra bidrag inte får motsvara mer än 50 % av den lägsta av den disponibla och den föreskrivna solvensmarginalen. De behöriga nationella myndigheterna skall fastställa riktlinjer avseende villkoren för godkännande av extra bidrag.

c) Dolda nettoreserver som uppkommit genom värdering av tillgångar, i den mån sådana dolda nettoreserver inte är av exceptionell natur.

5. Ändringar av punkterna 2, 3 och 4 i syfte att beakta en utveckling som motiverar tekniska justeringar av de tillgångar som får motsvara den disponibla solvensmarginalen skall antas enligt förfarandet i artikel 2 i rådets direktiv 91/675/EEG ([1]).

Artikel 16a

1. Den föreskrivna solvensmarginalen skall bestämmas på grundval av antingen det årliga premie- eller bidragsbeloppet eller till genomsnittet av försäkringsersättningarna för de tre senaste räkenskapsåren.

Dock skall, då det gäller försäkringsföretag som huvudsakligen meddelar försäkring avseende endast en eller flera av kredit-, storm-, hagel- och frostrisker, de senaste sju räkenskapsåren utgöra referensperiod för beräkningen av den genomsnittliga försäkringsersättningen.

2. Om inte annat följer av artikel 17 skall den föreskrivna solvensmarginalen vara lika med det högsta av de två resultaten enligt punkt 3 respektive 4.

([1]) EGT L 374, 31.12.1991, s. 32.

▼**M10**

3. Premiebasen skall beräknas på grundval av det högsta av följande värden: bruttovärdet av de tecknade premierna eller bidragen i enlighet med nedanstående beräkningar och bruttovärdet av de intjänade premierna eller bidragen.

Premie- eller bidragsbelopp som avser försäkringsklasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan skall ökas med 50 %.

De premier eller bidrag (tilläggsavgifter inräknade) som hänför sig till direkt försäkringsverksamhet under det närmast föregående räkenskapsåret skall läggas ihop.

Till denna summa läggs premierna för mottagen återförsäkring under närmast föregående räkenskapsår.

Från detta belopp dras det totala beloppet för under det senaste räkenskapsåret annullerade premier eller bidrag, liksom det sammanlagda beloppet för skatter och avgifter på premier eller bidrag som ingår i totalbeloppet.

Det så erhållna beloppet delas i två delar, av vilka den första skall uppgå till 50 000 000 euro medan den andra utgör restbeloppet. 18 % respektive 16 % av dessa delar räknas därefter fram och läggs ihop.

▼**M13**

Denna summa skall multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som företaget fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 %. Efter försäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG dras av som återförsäkring.

▼**M10**

Med de behöriga myndigheternas godkännande får statistiska metoder användas för bestämning av andelen premier eller bidrag som avser klasserna 11, 12 och 13.

4. Följande beräkningssätt används för den ersättningsbaserade solvensmarginalen, varvid för klasserna 11, 12 och 13 i punkt A i bilagan beloppen för skadeersättningar, avsättningar och återvunna belopp skall ökas med 50 %.

De ersättningar som utbetalats från direkt försäkring (utan avdrag för anspråk för vilka återförsäkrare och retrocessionärer svarar) som betalats ut under de i punkt 1 angivna perioderna läggs ihop.

Till denna summa läggs summan av ersättningar som utbetalats för förpliktelser som under samma tidsperioder övertagits genom återförsäkring eller retrocession och beloppet för avsättningar som gjorts för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid utgången av närmast föregående räkenskapsår, både med avseende på direkt försäkring och återförsäkring.

Från detta belopp dras summan av de belopp som återvunnits under de i punkt 1 angivna tidsperioderna.

Från återstående belopp dras beloppet för avsättningar som gjorts för oreglerade försäkringsfall som fastställts vid början av det räkenskapsår som infaller två år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger, både med avseende på direkt försäkring och återförsäkring. Om den referensperiod som fastställs i punkt 1 omfattar sju år, skall det belopp för avsättningar för ännu ej reglerade försäkringsfall som fastställts i början av det räkenskapsår som infaller sex år före det senaste räkenskapsår för vilket räkenskaper föreligger dras från beloppet.

En tredjedel eller en sjundedel av det erhållna beloppet, beroende på vilken referensperiod som skall användas enligt punkt 1, skall delas i två delar, varav den första skall uppgå till 35 000 000 euro, medan den andra utgör resterande belopp. 26 % respektive 23 % av dessa delar räknas därefter fram och läggs ihop.

▼M13

Denna summa skall multipliceras med ett procenttal som för de tre närmast föregående räkenskapsåren sammantagna motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar som företaget fortfarande har att svara för, beräknade efter avdrag för belopp som täcks genom återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningarna. Detta procenttal får dock inte vara mindre än 50 %. Efter försäkringsföretagets ansökan med åtföljande styrkande handlingar till den behöriga myndigheten i hemmedlemsstaten och med den myndighetens godkännande, får belopp som kan återfås från de specialföretag som avses i artikel 46 i direktiv 2005/68/EG dras av som återförsäkring.

▼M10

Med de behöriga myndigheternas godkännande får statistiska metoder användas för bestämning av andelen skadeersättningar, avsättningar eller återvunna belopp som avser klasserna 11, 12 och 13. För de risker som anges under klass 18 i punkt A i bilagan skall det ersättningsbelopp som används för att beräkna den ersättningsbaserade solvensmarginalen vara lika med försäkringsföretagets kostnader för givet bistånd. Dessa kostnader skall beräknas enligt hemlandets bestämmelser.

5. Om den föreskrivna solvensmarginal som räknats fram enligt punkterna 2–4 är lägre än den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, skall den föreskrivna solvensmarginalen minst vara lika med den föreskrivna solvensmarginalen för det föregående året, multiplicerad med förhållandet mellan de tekniska avsättningarna för oreglerade skadeersättningar vid utgången av det närmast föregående räkenskapsåret och de tekniska avsättningarna för oreglerade skadeersättningar i början av det senaste räkenskapsåret. I dessa beräkningar skall återförsäkring inte ingå i de tekniska avsättningarna, men kvoten får aldrig vara större än ett.

6. De procenttal som skall tillämpas på beloppsandelarna enligt punkt 3 sjätte stycket och punkt 4 sjätte stycket skall nedsättas till en tredjedel för sjukförsäkring som meddelas på liknande tekniska grunder som gäller för livförsäkring, förutsatt att

a) inbetalda premier är beräknade med hjälp av sjuklighetstabeller och enligt försäkringsmatematiska metoder,

b) en avsättning görs för stigande ålder,

c) ett premietillägg utdebiteras i syfte att skapa en säkerhetsmarginal av tillräcklig storlek,

d) försäkringsföretaget får säga upp försäkringsavtalet senast före utgången av det tredje försäkringsåret, och

e) försäkringsavtalet innehåller förbehåll för höjning av premierna eller nedsättning av ersättningarna också när det gäller löpande avtal.

Artikel 17

1. En tredjedel av den föreskrivna solvensmarginalen, fastställd enligt artikel 16a, skall utgöra garantifonden. Den skall bestå av sådana poster som anges i artikel 16.2, 16.3 och, efter godkännande av de behöriga myndigheterna i hemlandet, 16.4 c.

2. Garantifonden skall uppgå till minst 2 000 000 euro. Om alla eller några av de risker som anges för någon av försäkringsklasserna 10–15 i punkt A i bilagan försäkras, skall garantifonden dock vara 3 000 000 euro.

Varje enskild medlemsstat får föreskriva att den minsta garantifonden får nedsättas med en fjärdedel när det gäller ömsesidiga och liknande institut.

Artikel 17a

1. De belopp i euro som fastställs i artikel 16a.3 och 16a.4 samt artikel 17.2 skall ses över årligen med början den 20 september 2003 så att de avspeglar förändringar i det europeiska konsumentprisindexet för samtliga medlemsstater som offentliggörs av Eurostat.

▼**M10**

Beloppen skall justeras automatiskt genom att grundbeloppen i euro höjs med den procentuella förändringen av index för perioden mellan ikraftträdandet av detta direktiv och den senaste översynen och rundas av uppåt till närmaste 100 000-tal euro.

Om förändringen i procent sedan förra justeringen är mindre än 5 % skall ingen justering göras.

2. Kommissionen skall årligen underrätta Europaparlamentet och rådet om översynen och om de justerade belopp som avses i punkt 1.

▼**M13**

Artikel 17b

1. Varje medlemsstat skall kräva att ett försäkringsföretag som har sitt huvudkontor inom dess territorium och som bedriver återförsäkringsverksamhet för sin totala verksamhet upprättar en minsta garantifond i enlighet med artikel 40 i direktiv 2005/68/EG, om något av följande villkor uppfylls:

a) De mottagna återförsäkringspremierna motsvarar mer än 10 % av det totala premiebelopp som företaget mottagit.

b) De mottagna återförsäkringspremierna uppgår till mer än 5 0 000 000 EUR.

c) De tekniska avsättningarna till följd av den återförsäkring som företaget mottagit uppgår till mer än 10 % av företagets totala tekniska avsättningar.

2. Varje medlemsstat får välja att, på de försäkringsföretag som avses i punkt 1 i denna artikel och med huvudkontor inom dess territorium, tillämpa bestämmelserna i artikel 34 i direktiv 2005/68/EG med avseende på dessas verksamheter med mottagen återförsäkring, om något av villkoren i punkt 1 uppfylls.

I ett sådant fall skall den berörda medlemsstaten föreskriva att alla tillgångar som utnyttjas av försäkringsföretagen för att täcka tekniska avsättningar som motsvarar dess mottagna återförsäkringar skall avgränsas, förvaltas och organiseras separat från försäkringsföretagens direktförsäkringsverksamhet, utan någon möjlighet till överföring. I detta fall, och enbart vad beträffar deras verksamheter med mottagen återförsäkring, skall försäkringsföretagen undantas från artiklarna 20, 21 och 22 i direktiv 92/49/EEG ([1]) och bilaga I till direktiv 88/357/EEG.

Medlemsstaterna skall se till att deras behöriga myndigheter verifierar den separering som föreskrivs i andra stycket.

3. Om kommissionen i enlighet med artikel 56 c i direktiv 2005/68/EG beslutar att öka de belopp som används vid beräkningen av den föreskrivna solvensmarginalen i enlighet med artikel 37.3 och 37.4 i det direktivet, skall varje medlemsstat på försäkringsföretag som avses i punkt 1 i denna artikel tillämpa bestämmelserna i artiklarna 35-39 i det direktivet när det gäller företagens verksamheter med mottagen återförsäkring.

▼**M7**

Artikel 18

1. Medlemsstaterna får inte fastställa några regler för valet av tillgångar som inte ingår i de tekniska avsättningar som avses i artikel 15.

2. Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 15.2, artikel 20.1 - 20.3 och 20.5 samt artikel 22.1, sista stycket, får medlemsstaterna inte begränsa försäkringsföretagets fria förfogande över de tillgångar, vare sig de är lös eller fast egendom, som ingår i det auktoriserade försäkringsföretagets tillgångar.

([1]) Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 2005/1/EG.

▼M7

3. Bestämmelserna i punkt 1 och 2 skall inte utgöra hinder för sådana åtgärder som medlemsstaterna är berättigade att vidta i egenskap av ägare till eller delägare i försäkringsföretag, förutsatt att de försäkrades intressen tillgodoses.

Artikel 19

1. Varje medlemsstat skall ålägga varje försäkringrörelse vars huvudkontor är beläget inom dess territorium att årligen förete ett bokslut över sin totala verksamhet vilket återspeglar dess ekonomiska ställning och solvens och, när det gäller risker enligt nr 18 i punkt A i bilagan, övriga resurser för uppfyllande av rörelsens åtaganden, om medlemsstatens lag påbjuder tillsyn av sådana resurser.

▼M3

1a. Såvitt gäller kreditförsäkring skall företaget för tillsynsmyndigheten hålla räkenskaper tillgängliga, som utvisar både det tekniska resultatet och de tekniska reserverna avseende denna verksamhet.

▼M7

2. Medlemsstaterna skall ålägga företag med huvud-kontor inom deras territorium att periodiskt inge redovisning tillsammans med statistisk dokumentation som behövs för tillsyn. De behöriga myndigheterna skall utväxla sådan information och dokumentation som behövs för tillsynen.

3. Varje medlemsstat skall vidta alla åtgärder som behövs för att se till att de behöriga myndigheterna har de befogenheter och resurser som behövs för att övervaka den verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag med huvudkontor inom respektive medlemsstats territorium, inklusive verksamhet som bedrivs utanför dess territorium i enlighet med rådsdirektiv som är tillämpliga på sådan verksamhet, i syfte att kontrollera att direktiven genomförs.

Dessa befogenheter och resurser skall särskilt göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att

a) göra ingående undersökningar om ett företags ställning och dess verksamhet som helhet, bl.a. genom att

   — inhämta uppgifter eller begära in handlingar angående försäkringsrörelsen,

   — göra inspektion på plats i företagets lokaler,

b) vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande företaget, dess ledning eller personer med avgörande inflytande över företaget för att se till att verksamheten bedrivs i överensstämmelse med de lagar och andra författningar som företaget har att efterleva i varje medlemsstat, och särskilt att företaget följer verksamhetsplanen till den del denna är tvingande, samt för att förhindra eller undanröja missförhållanden som är till förfång för de försäkrade,

c) se till att dessa åtgärder vidtas, om nödvändigt genom tvångsmedel, vid behov på rättslig väg.

Medlemsstaterna får även ge de behöriga myndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar rörande försäkringsavtal som innehas av förmedlare.

Artikel 20

1. Om ett företag inte följer bestämmelserna i artikel 15, får den behöriga myndigheten, efter att först ha underrättat de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där riskerna är belägna om sin avsikt, i dess hemland förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar i detta land.

▼**M7**

2. I syfte att återställa finansiell stabilitet i ett företag, vars solvensmarginal underskrider det minimum som föreskrivs i ►**M10** artikel 16a ◄, skall den behöriga myndigheten i hemlandet begära att det upprättas en plan för att återställa en sund finansiell ställning och att denna plan överlämnas till myndigheten för godkännande.

I undantagsfall, då den behöriga myndigheten bedömer att företagets finansiella ställning ytterligare kommer att försämras, får myndigheten även inskränka företagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier företaget bedriver verksamhet om de åtgärder den vidtagit, varpå dessa på den första medlemsstatens begäran skall vidta samma åtgärder.

3. Om företagets solvensmarginal går under den i artikel 17 angivna garantifonden, skall den behöriga myndigheten i hemlandet begära att företaget överlämnar en plan avseende kortfristig finansiering till myndigheten för godkännande.

Myndigheten får vidare inskränka företagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall i sådana fall underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier företaget bedriver verksamhet om detta, varpå dessa på den förstnämnda myndighetens begäran skall vidta samma åtgärder.

4. I de situationer som anges i punkterna 1, 2 och 3 får de behöriga myndigheterna dessutom vidta alla behövliga åtgärder till skydd för de försäkrades intressen.

5. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga enligt dess nationella lagstiftning för att kunna förbjuda företag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom dess territorium om företagets hemland begär detta i de fall som anges i punkterna 1, 2 och 3, och hemlandet skall i sådana fall ange vilka tillgångar som skall omfattas av dessa åtgärder.

▼**M10**

Artikel 20a

1. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har tillräckliga befogenheter för att kunna kräva en finansiell saneringsplan för försäkringsföretag, om dessa myndigheter bedömer att försäkringstagarnas rättigheter hotas. En sådan finansiell saneringsplan måste åtminstone innehålla uppgifter eller bevis för de kommande tre räkenskapsåren av följande slag:

a) Uppskattade driftskostnader, särskilt löpande allmänna omkostnader och provisioner.

b) En detaljerad prognos över intäkter och kostnader avseende direkt försäkring samt mottagen och avgiven återförsäkring.

c) Prognostiserad balansräkning.

d) En uppskattning av storleken på de medel som är avsedda att täcka försäkringsförpliktelser och föreskriven solvensmarginal.

e) Företagets allmänna policy i fråga om återförsäkring.

2. Om försäkringstagarnas rättigheter är hotade på grund av att försäkringsföretagets ekonomiska ställning försämras, skall medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att kräva att ett försäkringsföretag skall ha en högre föreskriven solvensmarginal för att säkerställa att det kan uppfylla solvenskraven inom den närmaste tiden. Nivån på denna högre föreskrivna solvensmarginal skall fastställas utifrån en sådan finansiell saneringsplan som avses i punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att justera ned värdena av alla poster som kan ingå i den disponibla solvensmarginalen, i synnerhet i de fall där dessa posters marknadsvärde har förändrats i betydande utsträckning sedan utgången av föregående räkenskapsår.

▼M13

4. Medlemsstaterna skall se till att de behöriga myndigheterna har befogenhet att minska nedsättningen, på grundval av återförsäkring, av den solvensmarginal som fastställts i enlighet med artikel 16a, om

a) återförsäkringsavtalen har ändrats eller försämrats i betydande omfattning sedan föregående räkenskapsår, eller

b) det inte finns någon, eller bara finns en begränsad, risköverföring i återförsäkringsavtalen.

▼M10

5. Om de behöriga myndigheterna krävt en finansiell saneringsplan för försäkringsföretaget i enlighet med punkt 1 skall de inte utfärda intyg i enlighet med artikel 10.3 andra stycket i detta direktiv, artikel 16.1 a i rådets direktiv 88/357/EEG (andra direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) ([1]) och artikel 12.2 i rådets direktiv 92/49/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) ([2]), så länge de anser att försäkringstagarnas rättigheter är hotade enligt vad som avses i punkt 1.

▼B

Artikel 21

1. Varje medlemsstat skall bereda ett försäkringsföretag möjlighet att helt eller delvis överlåta sitt försäkringsbestånd, förutsatt att det övertagande företaget med hänsyn till överlåtelsen innehar en erforderlig solvensmarginal.

De behöriga tillsynsmyndigheterna skall samråda innan en sådan överlåtelse godkännes.

2. När den behöriga tillsynsmyndighetens tillstånd erhållits, skall överlåtelsen gälla gentemot berörda försäkringstagare eller försäkrade.

Avsnitt C: Återkallande av auktorisation

▼M7

Artikel 22

1. Den auktorisation som ett försäkringsföretag beviljats av den behöriga myndigheten i sitt hemland kan återkallas av samma myndighet om företaget

a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från den eller upphör att utöva verksamhet under längre tid än sex månader, såvida inte medlemsstaten i fråga har utfärdat bestämmelser om att auktorisationen i sådana fall automatiskt upphör,

b) inte längre uppfyller villkoren för etablering,

c) inte inom angiven tid kunnat vidta de åtgärder som fastställts i en sådan rekonstruktions- eller finansieringsplan som avses i artikel 20,

d) allvarligt åsidosätter de skyldigheter företaget har enligt de bestämmelser det omfattas av.

När en auktorisation återkallas, eller upphör, skall den behöriga myndigheten i företagets hemland anmäla detta till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, vilka skall vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att företaget inleder ny verksamhet inom deras territorier med stöd antingen av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Den behöriga myndigheten i hemlandet skall i samarbete med de övriga myndigheterna vidta alla de åtgärder som behövs till skydd för de försäkrades intressen och särskilt inskränka företagets rätt att fritt förfoga över sina tillgångar enligt artikel 20.1, 20.2, andra stycket, eller 20.3, andra stycket.

([1]) EGT L 172, 4.7.1988, s. 1. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG (EGT L 181, 20.7.2000, s. 65).

([2]) EGT L 228, 11.8.1992, s. 1. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/64/EG (EGT L 290, 17.11.2000, s. 27).

▼M7

2. Varje beslut att återkalla en auktorisation skall åtföljas av en närmare motivering och meddelas företaget.

▼M6

AVDELNING III A

Regler för inom gemenskapen etablerade agenturer eller filialer till företag med huvudkontor utanför gemenskapen

▼B

Artikel 23

1. Varje medlemsstat skall föreskriva auktorisation för företag vars huvudkontor är beläget utanför gemenskapen och som vill driva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

2. En medlemsstat får bevilja auktorisation om företaget uppfyller minst följande villkor:

a) Det har rätt enligt sitt eget lands lag att utöva försäkringsverksamhet.

b) Det etablerar en agentur eller en filial inom medlemsstatens territorium.

c) Det förbinder sig att på den plats där agenturen eller filialen är belägen föra till verksamheten hänförliga räkenskaper samt att där förvara alla handlingar som hör till verksamheten.

d) Det befullmäktigar ett ombud som skall godkännas av behöriga myndigheter.

e) Det innehar i det land där verksamheten bedrivs tillgångar av en storlek som motsvarar minst hälften av det i artikel 17.2 föreskrivna minimivärdet för garantifonden och deponerar en fjärdedel av detta minimibelopp som säkerhet.

f) Det förbinder sig att hålla en solvensmarginal som motsvarar kraven i artikel 25.

g) Det företer en verksamhetsplan enligt bestämmelserna i artikel 11.1 och 11.2.

▼M9

h) Det meddelar namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som utses i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som skall täckas klassificeras i klass 10 under punkt A i bilagan, utom fraktförares ansvar.

▼B

Artikel 24

Medlemsstaterna skall ålägga företagen att avsätta tillräckliga tekniska reserver till täckning av försäkringsförpliktelser inom respektive lands territorium. Medlemsstaterna skall se till att agenturen eller filialen har tillgångar som motsvarar sådana tekniska reserver och som, i den utsträckning medlemsstaten så kräver, är valutamatchande.

Den lag som gäller i respektive medlemsstat skall tillämpas vid beräkningen av de tekniska reserverna, fastställandet av investeringsslag samt vid värderingen av tillgångarna.

Medlemsstaten skall föreskriva att de tillgångar som svarar mot de tekniska reserverna skall vara lokaliserade till dess territorium. Dock skall bestämmelserna i artikel 15.3 gälla.

Artikel 25

1. Varje medlemsstat skall ålägga inom sitt territorium etablerade agenturer och filialer att upprätthålla en solvensmarginal i form av tillgångar fria från alla förutsebara förpliktelser med avdrag för immateriella värden. Solvensmarginalen skall beräknas i enlighet med bestämmelserna i artikel 16.3. Vid beräkningen av marginalen skall dock hänsyn tas endast till premier eller bidrag samt försäkringsersättningar som hänför sig till den av agenturen eller filialen bedrivna verksamheten.

▼B

2. En tredjedel av solvensmarginalen skall utgöra garantifonden. Denna garantifond får dock inte vara mindre än hälften av det minimibelopp som föreskrivs i artikel 17.2. Den initialdeposition som skall göras enligt artikel 23.2 e skall inräknas i garantifonden.

3. De tillgångar som motsvarar solvensmarginalen skall till minst ett belopp motsvarande garantifonden finnas i den stat där verksamheten bedrivs och utöver detta inom gemenskapen.

▼M2

Artikel 26

1. Företag som ansökt om eller beviljats auktorisation i mer än en medlemsstat kan ansöka om följande förmåner som endast får beviljas tillsammans:

a) att den solvensmarginal som anges i artikel 25 beräknas i relation till hela den samlade verksamhet som företaget bedriver inom gemenskapen, i vilket fall avseende skall vid beräkningen fästas endast vid den verksamhet som bedrivs av företagets samtliga inom gemenskapen etablerade agenturer eller filialer

b) att sådan deposition som fordras enligt artikel 23.2 e endast behöver göras i en av dessa medlemsstater

c) att de tillgångar som utgör garantifonden skall lokaliseras i någon av de medlemsstater där företaget bedriver sin verksamhet.

2. Ansökan om tillgång till de förmåner som anges i 1 skall göras till de behöriga myndigheterna i den berörda medlemsstaten. I ansökan skall anges den myndighet i medlemsstaten som i framtiden skall utöva tillsyn av solvensen för den totala verksamhet som utövas av de agenturer eller filialer som företaget etablerat inom gemenskapen. Skäl måste anges för valet av myndighet och fastställd deposition skall göras inom den medlemsstat det gäller.

3. Medgivande från samtliga medlemsstater som mottagit ansökan enligt ovan fordras för beviljande av de förmåner som anges i 1 ovan. Dessa förmåner skall börja gälla från och med den dag då den av företaget valda tillsynsmyndigheten meddelar de övriga tillsynsmyndigheterna att den kommer att kontrollera solvensen för den totala verksamhet som bedrivs av företagets agenturer eller filialer inom gemenskapen.

Den valda tillsynsmyndigheten skall från de övriga medlemsstaterna inhämta erforderliga upplysningar om den totala solvensen för de agenturer och filialer företaget etablerat inom deras territorier.

4. De enligt denna artikel medgivna förmånerna kan samtidigt återkallas av samtliga berörda medlemsstater på initiativ av en eller flera av dessa.

▼B

Artikel 27

Bestämmelserna i artiklarna 19 och 20 skall även gälla med avseende på agenturer eller filialer till företag för vilka detta avsnitt gäller.

▼M2

Vid tillämpningen av bestämmelserna i artikel 20, då ett företag befunnits berättigat till förmånerna enligt artikel 26.1, skall den myndighet som svarar för verifieringen av solvensen för de agenturer eller filialer företaget etablerat inom gemenskapen, likställas med tillsynsmyndigheten i den stat där ett EG-företag har sitt huvudkontor.

▼B

Artikel 28

Om den i artikel 26.2 nämnda myndigheten återkallar en auktorisation, skall myndigheten anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i de övriga medlemsstater där företaget bedriver verksamhet, varpå dessa skall vidta behövliga åtgärder. Om skälet till att återkalla auktorisationen är att solvensen är otillräcklig i förhållande till vad som föreskrivits av de

▼B

medlemsstater som beviljat en ansökan enligt artikel 26, skall även de medlemsstater som beviljat sådana ansökningar återkalla sina auktorisationer.

▼M7

Artikel 28a

1. Varje medlemsstat skall, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåta att agenturer och filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till acceptkontor som är etablerade i samma medlemsstat, förutsatt att de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 26 intygar att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal.

2. Varje medlemsstat skall, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåta att agenturer och filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till försäkringsföretag med huvudkontor i en annan medlemsstat, förutsatt att de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten intygar att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal.

3. Om en medlemsstat, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåter att agenturer eller filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till en agentur eller filial, som omfattas av denna avdelning och som upprättats i en annan medlemsstat, skall medlemsstaten säkerställa att de behöriga myndigheterna i acceptkontorets hemland eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 26 kan intyga att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal, att lagstiftningen i acceptkontorets hemland tillåter en sådan överlåtelse samt att hemlandet har medgivit överlåtelsen.

4. I de fall som avses i punkterna 1, 2 och 3 skall den medlemsstat där den överlåtande agenturen eller filialen är belägen, om riskerna inte är belägna i samma stat, inhämta medgivande från den medlemsstat där riskerna är belägna, innan den godkänner överlåtelsen.

5. De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas skall, inom tre månader efter det att de mottagit begäran, lämna sina yttranden eller medgivanden till de behöriga myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemland. Om de rådfrågade myndigheterna inte lämnar något svar inom denna tid skall detta anses likvärdigt med ett tillstyrkande eller ett tyst medgivande.

6. En överlåtelse som godkänts enligt denna artikel skall offentliggöras på det sätt som fastställts i nationell lagstiftning i den medlemsstat där riskerna är belägna. Sådana överlåtelser skall automatiskt vara giltiga mot försäkringstagare, försäkrade och varje annan person som har rättigheter eller skyldigheter till följd av de överlåtna avtalen.

Denna bestämmelse skall inte påverka medlemsstaternas rätt att ge försäkringstagare möjlighet att säga upp försäkringsavtalen inom en bestämd tid efter överlåtelsen.

▼B

Artikel 29

Gemenskapen får genom avtal som med stöd av fördraget träffas med ett eller flera tredje länder, och på villkor om reciprocitet, medge tillämpning av bestämmelser som avviker från bestämmelserna i detta avsnitt, för att garantera ett tillfredsställande skydd för de försäkrade inom medlemsstaterna.

▼M6

AVDELNING III B

Regler för dotterföretag till moderföretag för vilka ett tredje lands lag gäller och för sådana moderföretags förvärv av aktier eller andelar

▼M12

Artikel 29a

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall underrätta kommissionen och de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater:

a) om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka tredjelands lag gäller, och

b) närhelst ett sådant moderföretag förvärvar ett innehav i ett försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen så att det senare företaget blir det förras dotterföretag.

2. När en sådan auktorisation som avses i punkt 1 a beviljas för ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka tredjelands lag gäller, skall företagsgruppens struktur specificeras i den anmälan som de behöriga myndigheterna skall göra till kommissionen.

▼M6

Artikel 29b

1. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkringsföretag mött vid etablering eller utövande av verksamhet i tredje land.

2. Kommissionen skall senast sex månader före detta direktivs ikraftträdande och därefter periodvis upprätta rapporter om i vad mån tredje länder ger försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen sådan behandling som avses i punkterna 3 och 4, med avvseende på etablering och utövande av försäkringsverksamhet samt förvärv av aktier eller andelar i tredje lands försäkringsföretag. Kommissionen skall till rådet överlämna rapporterna jämte lämpliga förslag.

3. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom, antingen genom de rapporter som avses i punkt 2 eller genom annan information, att ett tredje land inte erbjuder försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen effektivt marknadstillträde, jämförbart med det som gemenskapen erbjuder försäkringsföretag från samma tredje land, får kommissionen lämna förslag till rådet om lämpligt mandat för underhandlingar med ändamål att uppnå jämförbara konkurrensmöjligheter för försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen. Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet.

4. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom, antingen genom de rapporter som avses i punkt 2 eller genom annan information, att försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen inte får nationell behandling i ett tredje land, innebärande samma konkurrensmöjligheter som erbjuds inhemska försäkringsföretag, och att kravet på effektivt marknadstillträde inte är uppfyllt, får kommissionen ta initiativ till underhandlingar med ändamål att åstadkomma rättelse.

▼M12

I fall som avses i första stycket i denna punkt får, utöver initiativ till underhandlingar, när som helst beslutas, enligt det förfarande som avses i artikel 5 i beslut 1999/468/EG ([1]) med beaktande av artikel 7.3 och artikel 8 i detta, att medlemsstaternas behöriga myndigheter skall begränsa eller uppskjuta sina beslut om följande:

a) Inneliggande eller framtida ansökningar angående auktorisation.

b) Förvärv av innehav, då ansökningarna gjorts av direkta eller indirekta moderföretag för vilka ifrågavarande tredjelands lag gäller.

([1]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼M6

Sådana åtgärder får inte gälla för längre tid än tre månader.

Före utgången av tremånadersperioden får rådet, med beaktande av resultaten av underhandlingarna, med kvalificerad majoritet besluta över ett förslag av kommissionen huruvida åtgärderna skall bestå.

Sådana begränsningar eller uppskov får inte tillämpas i fall då ansökningen om etablering av ett dotterföretag eller om tillstånd att förvärva aktier eller andelar i ett försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen gjorts av ett försäkringsföretag, som är auktoriserat inom gemenskapen eller av ett där auktoriserat dotterföretag till ett försäkringsföretag.

5. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom att något av de fall som avses i punkterna 3 och 4 har uppkommit, skall medlemsstaterna på kommissionens begäran underrätta denna

a) om varje ansökan om auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka vederbörande tredje lands lag gäller,

b) om avsikter ett sådant företag har att förvärva en ägarandel i ett försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen, så att det senare företaget skulle bli dotterföretag till det förra.

Denna skyldighet att lämna information skall upphöra så snart en överenskommelse har träffats med det tredje land som avses i punkterna 3 eller 4, eller när de åtgärder som avses i punkt 4 andra och tredje styckena upphör att gälla.

6. Åtgärder som vidtas med stöd av denna artikel skall stå i överensstämmelse med gemenskapens förpliktelser enligt internationella överenskommelser, bilaterala eller multilaterala, angående rätten att starta och driva försäkringsrörelse.

▼B

AVDELNING IV

Övergångsbestämmelser och andra bestämmelser

Artikel 30

1. Medlemsstaterna skall medge företag som avses i avdelning II, vilka vid tidpunkten för ikraftträdandet av de bestämmelser genom vilka detta direktiv genomförs, tillhandahåller försäkring i en eller flera av de i artikel 1 angivna försäkringsklasserna, en tid av fem år från och med dagen för anmälan av detta direktiv för att uppfylla vad som krävs enligt artiklarna 16 och 17.

2. Medlemsstaterna får dessutom

a) medge företag som avses i punkt 1, vilka vid utgången av femårsperioden inte helt uppnått föreskriven solvensmarginal, en ytterligare frist på högst två år, om företaget enligt artikel 20 meddelat tillsynsmyndigheten för dess godkännande de åtgärder som det avser att vidta,

b) medge undantag för de företag som avses i punkt 1, som vid utgången av femårsfristen inte uppnått en årlig premie- eller bidragsinkomst som uppgår till sex gånger minsta garantifonden enligt artikel 17.2, från kravet att inrätta minsta grarantifond före utgången av räkenskapsår då premie- eller bidragsinkomsten uppgår till sex gånger minsta garantifonden. Med beaktande av resultatet av den uppföljning som föreskrivs i artikel 33, skall rådet på förslag av kommissionen enhälligt besluta när medlemsstaterna skall upphäva detta undantag.

3. De företag som vill utvidga verksamheten enligt artikel 8.2 eller artikel 10, får göra detta endast under förutsättning att de omgående följer bestämmelserna i detta direktiv. Sådana företag som avses i punkt 2 b och som inom det egna landets territorium utvidgar sin verksamhet till andra försäkringsklasser eller andra delar av territoriet, kan för en tid av 10 år från dagen för detta direktivs anmälan undantas från kravet att upprätta den minsta garantifond som avses i artikel 17.2.

▼B

4. Ett företag som har annan associationsform än vad som anges i artikel 8 får under tid av tre år från anmälan av detta direktiv fortsätta att bedriva sin nuvarande verksamhet i den form företag har vid tidpunkten för sådan anmälan. Företag som etableras i Storbritannien by Royal Charter eller by private Act eller by special public Act får under obegränsad tid fortsätta att bedriva verksamhet i oförändrad form.

Företag i Belgien, som enligt verksamhetens angivna syfte bedriver verksamhet med hypotekslån av interventionstyp eller sådan sparbanksverksamhet som avses i artikel 15.4 av bestämmelserna om tillsyn över privata sparbanker, samordnade under arrêté royal av den 23 juni 1967, får fortsätta med denna verksamhet under en tid av tre år från dagen för anmälan av detta direktiv.

Berörda medlemsstater skall göra upp en förteckning över sådana företag och översända den till övriga medlemsstater och kommissionen.

5. På begäran av företag som uppfyller kraven i artiklarna 15, 16 och 17 skall medlemsstaterna upphöra att tillämpa bestämmelser som innebär restriktioner avseende bl.a. pantsättning, deposition eller ställande av säkerhet.

Artikel 31

Medlemsstaterna skall tillåta agenturer eller filialer som avses i avdelning III, och som vid ikraftträdandet av beslut om åtgärder för genomförandet av detta direktiv bedriver verksamhet inom en eller flera av de i artikel 1 angivna försäkringsklasserna och inte utvidgar verksamheten på sätt som avses i artikel 10.2, en frist på högst fem år från dagen för anmälan av detta direktiv att uppfylla villkoren enligt artikel 25.

Artikel 32

Under en tid som utlöper vid ikraftträdandet av ett avtal ingånget med tredje land enligt artikel 29 och senast vid utgången av en tidsfrist på fyra år efter dagen för anmälan av detta direktiv, får varje medlemsstat, till förmån för företag hemmahörande i vederbörande tredje land och etablerade inom medlemsstatens territorium, fortsätta att tillämpa de bestämmelser som gällde för dessa företag den 1 januari 1973 med avseende på valutamatchande tillgångar och de tekniska reservernas lokalisering, förutsatt att anmälan görs till de övriga medlemsstaterna och kommissionen samt att gränserna för de lättnader som medges enligt artikel 15.2 till förmån för de av medlemsstaternas företag som etableras inom området inte överskrids.

AVDELNING V

Slutbestämmelser

Artikel 33

Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen av direkt försäkringsrörelse inom gemenskapen och vid uppföljning av de svårigheter som kan uppkomma vid tillämpningen av detta direktiv.

Artikel 34

1. Kommissionen skall inom en tid av sex år från dagen för anmälan av detta direktiv till rådet överlämna en rapport över verkningarna på försäkringsmarknaden i medlemsstaterna av de finansiella krav som föreskrivs i detta direktiv.

2. Om och när så krävs skall kommissionen till rådet överlämna interimsrapporter fram till utgången av den i artikel 30.1 fastställda övergångsperioden.

▼B

Artikel 35

Medlemsstaterna skall inom 18 månader från anmälan av detta direktiv ändra sina nationella bestämmelser så att de överensstämmer med direktivet och genast underrätta kommissionen om detta.

De ändrade bestämmelserna skall, om inte annat följer av artiklarna 30, 31 och 32, tillämpas inom 30 månader från dagen för anmälan av detta direktiv.

Artikel 36

Efter anmälan av detta direktiv skall medlemsstaterna se till att till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i lagar och andra författningar som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 37

Bilagen skall vara en del av själva direktivet.

Artikel 38

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

▼B

BILAGA

A. **Klassificering av risker i försäkringsklasser**

1. *Olycksfall* (inklusive arbetsskador och yrkessjukdomar)

   — fastställda försäkringsbelopp

   — skadeersättningar

   — kombinationer av båda ovanstående

   — passagerarskada

2. *Sjukdom*

   — fastställda försäkringsbelopp

   — skadeersättningar

   — kombinationer av båda ovanstående

3. *Landfordon* (andra än spårbundna)

   All skada på eller förlust av

   — motordrivna landfordon

   — andra landfordon

4. *Spårbundna fordon*

   All skada på eller förlust av spårbundna fordon

5. *Luftfartyg*

   All skada på eller förlust av luftfartyg

6. *Fartyg* (högsjöfartyg, fartyg för insjö-, flod- och kanaltrafik)

   All skada på eller förlust av

   — flod- och kanalfartyg

   — insjöfartyg

   — högsjöfartyg

7. *Godstransport* (varor, bagage och allt annat gods).

   All skada på eller förlust av gods under transport eller bagage, oavsett transportmedel

8. *Brand och naturkrafter*

   All skada på eller förlust av egendom (annan än egendom som omfattas av klasserna 3, 4, 5, 6 och 7) som orsakas av

   — brand

   — explosion

   — storm

   — annan naturkraft än storm

   — atomenergi

   — jordskred

9. *Annan skada på egendom*

   All skada på eller förlust av egendom (annan än egendom som omfattas av klasserna 3, 4, 5, 6 och 7) som orsakas av hagel eller frost eller av någon annan händelse, som t.ex. stöld, med undantag för dem som nämnts under 8

10. *Motorfordonsansvar*

    All ansvarighet som uppkommer genom användning av motordrivna landfordon (inklusive fraktförares ansvar)

11. *Luftfartygsansvar*

    All ansvarighet som uppkommer genom användning av luftfartyg (inklusive fraktförares ansvar)

12. *Fartygsansvar (högsjö-, insjö-, flod- och kanalfartyg)*

    All ansvarighet som uppkommer genom användning av fartyg, skepp eller båtar i högsjöfart, på insjöar, floder eller kanaler (inklusive fraktförares ansvar)

▼B

13. *Allmän ansvarighet*

All ansvarighet annan än sådan som anges under 10, 11 och 12

14. *Kredit*

— insolvens (allmän)

— exportkredit

— avbetalningskredit

— hypotekskredit

— lantbrukskredit

15. *Borgen*

— borgen (direkt)

— borgen (indirekt)

16. *Ekonomiska förluster av olika slag*

— arbetslöshetsrisker

— inkomstförlust (allmän)

— dåligt väder

— förlust av förmån

— fortlöpande allmänna omkostnader

— oförutsedda handelsomkostnader

— förlust till följd av nedgång i marknadsvärde

— hyres- eller intäktsförlust

— indirekt handelsförlust annan än vad som nämnts ovan

— ekonomisk förlust ej förenad med handel

— annan ekonomisk förlust

17. *Rättsskydd*

Rättegångskostnader och andra kostnader i rättsliga angelägenheter

▼M2

18. *Räddningsservice*

Räddningstjänster som tillhandahålls personer som råkat i svårigheter under resa, vid vistelse utanför hemorten eller på annan plats än sin fasta bostad

▼B

Risker i en viss klass får inte ingå i annan klass annat än i fall som anges under punkt C.

B. **Beteckningar på auktorisationer beviljade för mer än en försäkringsklass**

I fall där auktorisationen samtidigt omfattar

a) klasserna 1 och 2 skall den betecknas ”Olycksfalls- och sjukförsäkring”;

b) klasserna 1 (fjärde strecksatsen), 3, 7 och 10 skall den betecknas ”Motorfordonsförsäkring”;

c) klasserna 1 (fjärde strecksatsen), 4, 6, 7 och 12 skall den betecknas ”Sjö- och transportförsäkring”;

d) klasserna 1 (fjärde strecksatsen), 5, 7 och 11 skall den betecknas ”Luftfartsförsäkring”;

e) klasserna 8 och 9 skall den betecknas ”Försäkring mot brand och annan skada på egendom”;

f) klasserna 10, 11, 12 och 13 skall den betecknas ”Ansvarighetsförsäkring”;

g) klasserna 14 och 15 skall den betecknas ”Kredit- och borgensförsäkring”;

h) samtliga klasser skall den betecknas enligt den berörda medlemsstatens eget val, varvid detta skall anmälas till övriga medlemsstater och kommissionen.

C. **Underordnade risker**

Ett företag som beviljats auktorisation för en huvudrisk tillhörande en viss klass eller grupp av klasser får också försäkra risker som ingår i en annan klass utan att särskild auktorisation erfordras för sådan annan risk, förutsatt att denna

— hör samman med huvudrisken,

— avser det försäkringsobjekt som skyddas mot huvudrisken, och

▼B

— täcks av det försäkringsavtal som omfattar huvudrisken.

▼M4

Sådana risker som ingår i klasserna 14, 15 och 17 under punkt A i denna bilaga får dock inte betraktas som underordnade risker till andra klasser.

Dock får den risk som ingår i klass 17 (rättsskyddsförsäkring), betraktas som en underordnad risk till klass 18, när de villkor som sägs i första stycket är uppfyllda och när huvudrisken uteslutande hänför sig till assistans för personer som hamnar i svårigheter under resa eller vid vistelse utanför hemorten eller den stadigvarande uppehållsorten.

Rättsskyddsförsäkring får även, på de i första stycket angivna villkoren, betraktas som en underordnad risk, när försäkringen avser tvister eller risker som härrör från eller har samband med användning av högsjöfartyg.

▼M3

D. **Metoder för beräkning av utjämningsreserv för kreditförsäkring**

Metod nr 1

1. Med avseende på risker som omfattas av försäkringsklass 14 i punkt A (i fortsättningen kallad ”kreditförsäkring”) skall ett försäkringsföretag upprätta en utjämningsreserv för täckande av tekniska underskott som uppkommer i denna försäkringsklass under ett räkenskapsår.

2. Till dess denna reserv uppgår till 150 % av det högsta årliga beloppet av nettopremier eller nettobidrag under de fem närmast föregående räkenskapsåren, skall för varje räkenskapsår till reserven överföras 75 % av tekniska överskott som uppkommer i kreditförsäkringsrörelse, dock får det belopp som årligen överförs inte överstiga 12 % av nettopremier eller nettobidrag.

Metod nr 2

1. Med avseende på risker som omfattas av försäkringsklass 14 i punkt A (i fortsättningen kallad ”kreditförsäkring”) skall ett försäkringsföretag upprätta en utjämningsreserv för täckande av tekniska underskott som uppkommer i denna försäkringsklass under ett räkenskapsår.

2. Utjämningsreserven skall uppgå till ett belopp som motsvarar minst 134 % av genomsnittet av premierna eller bidragen under de fem närmasta föregående räkenskapsåren efter avdrag för avgiven och tillägg för mottagen återförsäkring.

3. Till dessa reserv skall för varje efterföljande räkenskapsår överföras 75 % av tekniska överskott i denna försäkringsklass till dess reserven uppgår till minst det minimibelopp som bekräknas enligt punkt 2.

4. Medlemsstaterna får fastställa särskilda regler för beräkning av reserven och/eller de årliga bidragen till denna utöver i detta direktiv föreskrivna minimibelopp.

Metod nr 3

1. En utjämningreserv skall upprättas för försäkringsklass 14 i punkt A (i fortsättningen kallad ”kreditförsäkring”) med ändamål att täcka den skadekvot som under ett visst räkenskapsår överstiger genomsnittet i denna försäkringsklass.

2. Utjämningsreserven skall beräknas enligt följande metod.

   Alla beräkningar skall baseras på intäkter och kostnader för försäkringsgivarens egen räkning.

   Ett belopp som relateras til lvad skadekostnaden understiger genomsnittet skall för varje räkenskapsår överföras till utjämningsreserven till dess denna uppgår till, eller återställs till, det föreskrivna belopp.

   Skadekostnaden skall anses understiga genomsnittet, när skadekvoten för ett räkensakapsår är lägre än den genomsnittliga skadekvoten för referensperioden. Det belopp som skall relateras till vad skadekostnaden understiger genomsnittet erhålls genom att skillnaden mellan de två skadekvoterna multipliceras med under räkenskapsåret intjänade premier.

   Reserven skall uppgå till ett belopp som motsvarar sex standardavvikelsen mellan skadekvoterna för referensperioden och den genomsnittliga skadekvoten, multiplicerat med under räkenskapsåret intjänade premier.

   Om skadekostnaden för något räkenskapsår överstiger genomsnittet, skall utjämningsreserven belastas med ett relaterat belopp. Skadekostnaden skall anses överstiga genomsnittet, om skadekvoten för ett räkenskapsår är högre än den genomsnittliga skadekvoten. Det belopp som skall relateras

▼M3

till vad skadekostnaden överstiger genomsnittet erhålls genom att skillnaden mellan de två skadekvoterna multipliceras med under räkenskapsåret intjänade premier.

Oavsett det faktiska skadeutfallet skall för varje räkenskapsår 3,5 % av det utjämningsreserven föreskrivna belopp överföras till dess det föreskrivna belopp har uppnåtts eller återställts.

Referensperioden skall vara minst 15 och högst 30 år. En utjämningsreserv behöver inte upprättas, om någon förlust inte har redovisats under referensperioden.

Det för utjämningsreserven föreskrivna belopp och det belopp som reserven skall belastas med får minskas, om den genomsnittliga skadekvoten för referensperioden tillsammans med driftskostnadsproventen visar att premierna innefattar en säkerhetsmarginal.

Metod nr 4

1. En utjämningsreserv skall upprättas för försäkringsklass 14 i punkt A (i fortsättningen kallad ”kreditförsäkring”) med ändamål att täcka den skadekvot som under ett visst räkenskapsår överstiger genomsnittet i dena försäkringsklass.

2. Utjämningsreserven skall beräknas enligt följande metod.

   Alla beräkningar skall baseras på intäkter och kostnader för försäkringsgivarens egen räkning.

   Ett belopp som relateras till vad skadekostnaden understiger genomsnittet skall för varje räkenskapsår överföras till utjämningsreserven till dess den uppgår till det högsta föreskrivna beloppet.

   Skadekostnaden skall anses understiga genomsnittet, när skadekvoten för ett räkenskapsår är lägre än den genomsnittliga skadekvoten för referensperioden. Det belopp som skall relateras till vad skadekostnaden understiger genomsnittet erhålls genom att skillnaden mellan de två skadevoterna multipliceras med under räkenskapsår intjänade premier.

   Det högsta beloppet för reserven skall motsvara sex gånger standardavvikelsen mellan skadekvoterna för referensperioden och den genomsnittliga skadekvoten, multiplicerat med under räkenskapsåret intjänade premier.

   Om skadekostnaden för något räkenskapsår överstiger genomsnittet, skall utjämningsreserven belastas med ett relaterat belopp till dess denna nedgått till det föreskrivna minimibeloppet. Skadekostnaden skall anses överstiga genomsnittet, om skadekvoten för ett räkenskapsår är högre än den genomsnittliga skadekvoten. Det belopp som skall relateras till vad skadekostnaden överstiger genomsnittet erhålls genom att skillnaden mellan de två skadekvoterna multipliceras med under räkenskapsåret intjänade premier.

   Det minsta beloppet för reserven skall motsvara tre gånger standardavvikelsen mellan skadekvoten för referensperioden och den genomsnittliga skadekvoten, multiplicerat med under räkenskapsåret intjänade premier.

   Referensperioden skall vara minst 15 och högst 30 år. En utjämningsreserv behöver inte upprättas, om någon förlust inte har redovisats under referensperioden.

   Både det för utjämningsreserven föreskrivna beloppet och det belopp som skall överföras till denna eller det belopp som reserven skall belastas med får minskas, om den genomsnittliga skadekvoten för referensperioden tillsammans med driftskostnadsprocenten visar att premierna innefattar en säkerhetsmarginal som är större än en halv gång standardavvikelsen för skadekvoterna under referensperioden. I sådant fall skall ifrågavaranded belopp multipliceras med ett belopp som motsvarar en och en halv gång standardavvikelsen dividerat med säkerhetsmarginalen.